

Kui Jüri juba jõudis tubliste jalgu järel wida-
da, see on, kui aastat kümme wana oli, pidi ta
wõõra juure minema ise omale leiba teenima, sest
et isa tal ära suri, kes weel teda ja haiglast ema
oli toitnud. Ema pödes weel mõne aja pärast isa
surma, siis pani suru ka tema silmad kinni. Nõnda
sai Jüri wõõra waeseks lapseks. Kui tark laps,
märkas ta küll, et ta nüüd üksi maailmas peab
läbi katsuma ajada. Nuttes ja wäga kurwa süda-
mega oli ta isa ja ema suruajale saatnud, kuhu
ka mõned tuttavad ühes tuliwad, kes ise ka waesed
inimesed oliwad, sest kes muud waise inimese matust
tähele paneb! Jüril oli, nagu oleks kõik teda maha
jätnud, ja nagu ei oleks arwu tal enam kuhugilt leida.
Wende ega õdesid tal ei olnud, sugulasi ka mitte.
Wanemad oliwad teda wõõral wiisil kaswatanud ja te-
male ikka ütelnud, et kõige parem sõber taewas
on. Selle sõbra poole pööras siis ka Jüri oma
südan ja palus õige hää, lapseliku meelega temalt
abi. Ta lubas ka õige hää, sõnakuulelik ja usin
laps olla, kui aga Jumal teda awitaks.

Niiugustes mõtetes läks wäike Jüri ema ma-
tuselt warsti jälle oma karja juure tagasi, mida ta
hoolega hoidis. Süda oli tal küll kurb sees, aga
oli lapseliku palwe läbi kergemaks saanud. Tema mee-
lest oli, nagu oleks Jumal tema palwet kuulnud,
kes ta täieste nüüd waene laps oli. Jah, ta ei ef-
sinud mitte, Jumal oli tema palwed kuulda wõt-
nud. Küll tuli esire tal loomakesel raske elu, oli
ju teiste lüüa ja lüfata jäänud, ja keegi ei küsinud
ta järele, kas tal hää ehk paha elu oli.

Ta jäi sellesama peremehe juure mitu aastat
karjaseks ja täitis oma kohust truiste ja hoolega.
Kõik, mis talle perewanemate poolt üteldi, tegi ta
nurisemata ja sõnakuulelikult ära ja oli alati usin
ja wihk. Sest ei wõinud see siis ka teist olla, et
peremees ja perenaene Jürid iseäranis armastama
ja usaldama hakkasiwad. Jüri oli ka muidu tark
poiss. Onnis ema oli temale lugemise kätte õpetas-
nud, mis sel ajal wäga aruldane asi oli niisuguse
wäikese poisi juures. Spihimu ajas teda ka karjas
sagedaste raamatuid lugema, mis ta enesele kas tutt-
wate inimeste käest oli lugeda palunud, ehk ise mõne
kogutud kopytu eest ostanud. Nõnda teadis ta mõn-
dagi, mis üle täiemadgi inimesed aru ei osanud anda.
Koolisid sel ajal weel suuremat ei olnud, ja mis oli-
wad, need oliwad muidu lugemise õppimise koolid. Et
tema juba lugeda oskas, selle pärast ei saadetudgi
teda enam kooli.

Oli Jüri wiisteistkümmend aastat wanaks saanud,
siis sai ta karja-ametist lahti ja pidi künnipoisiks hakka-
ma sellesama peremehe juures. Mul ei ole tarwis
meelde tuletada, et ta ka kes põlwes wõõral wiisil
usinals ja sõnawõtlikuks jäi. Juba aasta pääle
selle oli tal täie mehe jõud iga tööd niisama teha,
nagu teine meeski. Perewanemad andsiwad talle
ka hää meelega täie julase palga, mis talle enesele
õige palju rõõmu tegi. Klüüed ja söögi sai ta pe-
rewanemate käest, nii et ta palga täieste tagawara
wõis paäna, sest et ta pillaja ei olnud. Wahest,
kui ta kiriku juure, linna ehk laadale läks, siis ostis
nesele mõne kasuliku raamatu, see oli kõik, mis eest